

Jak rozmawiać z dzieckiem?

Wychowanie jest zadaniem delikatnym ponieważ wymaga równocześnie miłości i dystansu, łagodności i stanowczości, cierpliwości i zdecydowania. Te cechy wymagają od rodzica, wychowawcy nie tylko serca, lecz zdrowego rozsądku, trzeźwości i równowagi. Nie stosujmy kar pod wpływem emocji.

- Nie podnoś głosu. Twój krzyk to dla dziecka sygnał, że mu nie pomożesz.
- Najpierw wysłuchaj. Pozwól mu przedstawić swój punkt widzenia.
- Zadawaj pytania. Jeśli widzisz, że dziecko ma problem z odpowiedzią, nie nalegaj. Może za kilka minut będzie gotowe ci odpowiedzieć.
- Nie musisz zgadzać się z tym, co mówi nastolatek, ani ulegać wszystkim jego prośbom czy naciskom.
- Nie pozwól by nastolatek tobą manipulował.
- Pamiętaj o argumentach.
- Unikaj słów „Zabraniam Ci i koniec”.
- Rozmawiaj spokojnie. Np.: "Rozumiem cię, ale..." „Podobają mi się twoje argumenty, ale mnie nie przekonałeś, wrócimy do tej rozmowy za tydzień”.
- Jeśli czegoś dziecku zabraniasz, uzasadnij dlaczego. Przyznaj: „nie chcę puścić cię na ten koncert ponieważ nie jestem w stanie zapobiec temu, co może cię tam spotkać". Dziecko poczuje, że się o nie troszczysz. Może zaproponuj, że je odwieziesz i przywieziesz?
- Nie mów „ja w twoim wieku to...", ani : „mnie było gorzej, ty to masz wszystko", to na nic. Lepiej zabierz dziecko na zakupy, pokaż ile co kosztuje i jak długo trzeba na to pracować.
- Nie wygłaszaj wykładów ani nie zwracaj się jak do malucha. Traktuj dziecko jak partnera, tłumacz w sposób zrozumiały.